

Her maa nemlig erkendes at være Trang til en Lovordning, der kan give Brugerne, Trøbsidderen, en saadan af Fæsteren uafhængig Rettsstilling, som kan sikre ham og hans Familie Udbyttet af det af ham eller den, i hvis Rettigheder han er indtraadt, i Opdyrkningen nedlagte Arbejde, der som Regel repræsenterer en Værdi, der er flere Gange større end Værdien af selve Jordstykket i uopdyrket Tilstand. Hans Udflugt hertil er for Tiden alt andet end betrygget, efter som Udbyttet af Opdyrkningen som oftest først efter flere Aars ihærdigt Arbejde for Alvor begynder at vise sig. Ligesom det derfor er ganske naturligt, at der blandt Trøbsidderne hersker almindelig Utilfredshed med det nuværende Forhold, saaledes kan det heller ikke betvivles, at dette har en hæmmende Indflydelse paa Opdyrknings Fremme ad denne Vej og navnlig paa det heri nedlagte Arbejdes Kvalitet. Det har derfor alt i lang Tid været et udbredt Onske paa Færøerne, at der maatte blive tilvejebragt dels en Regulering af Trøforholdene i Almindelighed dels navnlig en Sikring af Besiddernes Ret, enten derved at de erholdt Trøerne til Ejendom, eller dog saaledes, at Brugen af dem blev dem og deres Arvinger tilfiktet. Allerede i 1850 blev der af nogle Færinger indgivet et Andragende herom til Rigsdagen (sfr. Forhandlingerne i Rigsdagens Folketing 1850, 2den Sess. Sag. 7020 ff.) men særlig efter at det ved Lov om Afhændelse af de Fæstegaarden Husegaard ved Torshavn tilhørende Trøer af 19de Januar 1863 var blevet bestemt, at de nævnte af Indvaanere i Torshavn indtagne og opdyrkede og til disse bortlejede Trøer skulde gaa over til Selvejendom efter de i Loven herom indeholdte nærmere Forskrifter, har Spørgsmaalet om en almindelig Lovordning af Trøforholdene gentagne Gange været Genstand for Forhandlinger og Vedtagelser i det færøste Lagting. Med Hensyn til det Spørgsmaal, hvilken Vej man her skulde gaa, have de af Tinget til forskellige Tider indtagne Standpunkter været vekslende, idet man snart har været stemt for Trøernes Overgang til Selveje, snart har foretrukket Etableringen af et særligt Vinstæteinstitut for deres Bedkommende. I den sidste Tid har dog, med Regeringens Tilslutning, den Anskuelse vundet Overhaand, at den tilstræbte Ordning bør gaa i Retning af Selveje.

Ved Siden af Spørgsmaalet om, hvorledes der skal forholdes med de alt eksisterende Vejetrøer, har der dernæst i de senere

Aar med stigende Styrke rejst sig Krav om, at der endvidere burde gives Regeringen Afgang til under visse Omstændigheder og inden for visse Grænser selv mod Fæsternes Vilje at tillade Afhændelse til Opdyrkning af dertil egnede mindre Dele af Fæstegodsets Udmærk. Der maa selvfølgelig her gaaes varsomt frem med tilbørlig Hensyntagen saavel til Fæsternes Rettigheder som til, hvad selve Jordbrugets Larv kræver, men ogsaa over for de her fremkomne Ønsker, hvis Berettigelse ligeledes jævnlig har været Genstand for Lagtingets Overvejelser, maa dog Regeringen i Overensstemmelse med den nævnte Foramlings overvejende Flertal være af den Formening, at der med Føje kan vises nogen Smødelommenhed.

Det gøres med Rette gældende, at en Afgang til deslige Afhændelser i høj Grad vilde fremme Opdyrkningen af Fæstegodsets Udmærk netop i det Omfang, i hvilket saadan Opdyrkning overhovedet fra det almene Standpunkt kan anses ønskelig. Det er nemlig ingenlunde saa, at en ubegrænset eller regellos Indtagelse af Udmærkslodder til Opdyrkning kan betragtes som heldig. En saadan vilde være ødelæggende for de større samlede Jordbrug, hvis Tilværelse er afhængig af de udstrakte Fjeldgræssange for Faarene, og med en Tilintetgørelse af det store Søjdebrug, som er og bliver den vigtigste Del af det færøste Landbrug, vilde Derne kun være daarligt tjente. Der maa imidlertid antages uden nogen Skade af Betydning for det — efter færøste Forhold — store Jordbrug endnu at kunne frastilles dette adskillige Stykker Udmærk. Hvad de hidtil indtagne Trøer angaar, er dette allerede givet derved, at de alt i længere Tid have været drevne særskilt, uden at Moderfæsternes Drift derved er blevet mindre. Hvor meget der endnu findes af Jord, hvorom det samme gælder, er omstridt, men at der i hvert Fald hist og her findes ikke ubetydelige Strækninger, maa anses for almindelig erkendt.

At der nu med Hensyn til disse er Trang til en nogenlunde let, og af mulig umotiveret Modvilje fra vedkommende Fæsternes Side uhindret Afgang for Staten til at foretage saadanne Afhændelser, som skønnes at være i det almene Interesse, kan formentlig ikke betvivles. Hos den store jordløse og meget fattige Klasse af den færøste Befolkning er der for Tiden stor Trang til at opnaa Brugen af mindre Jordparceller, der kunne drives som Bierhverv ved Siden af Fiskeriet og andet mere eller mindre usikkert og som Regel utilstrækkeligt